

гърненцето се нанълило. Взела тогава бабичката, та испразднила гърненцето и съсъ паритѣ си купила едно теленце. Расло теленцето, порасло и станжло кравичка. Отелила се кравичката едно теленце. Пасли си тѣ зелена трѣвица около бабиното дюкенче, а, когато имъ се допяло вода, отивали право на рѣката.

Единъ день, когато на балкана паднжлъ много дъждъ и рѣката приближавало да придодѣ, бабината кравата и теленцето пакъ отишле да се напижтъ съ студена водица.

Случило се да мине прѣзъ селото тогава единъ пѣтникъ. Като билъ много уморенъ, той се запрѣлъ на бабиното дюкенче да си почине и да си хапне, че пакъ да трѣгне. Въ сжщото врѣме на горѣ, къмъ балкана, взело да се чува голѣмъ шумъ. То било отъ рѣката, която иде.

— „Прибери си, бабо, кравата и теленцето, че рѣката ще ги завлече“, рекжлъ пѣтника.

— Нѣма, баба, нѣма; ще се напижтъ и сами ще си доджтъ“.

— Ей, че рѣката се задала отъ горѣ и съсъ страшна сила се блѣскала о камънитѣ, като потопила, гдѣ що ерѣщне.

— „Поскоро, бабо, че рѣката доде“, рекжлъ пакъ пѣтникътъ.

— „Нѣма баба, нѣма . . .“ и още не издумала бабичката, рѣката изведнѣжъ дошла и завлѣкла и кравата и теленцето.

— „Бабо, рѣката завлѣче кравата и теленцето“.

— „Ехъ, баба, що да се стараж; тѣхъ вода ти донесе и вода ти отнесе“.

